

VITEZI IN ČAROVNIKI

VLADAVINA
INDIGO OTROK

ON JE OKO UMA

BOJAN EKSELEŠKI

Kolofon

Copyright © Bojan Ekselenski 2007 - 2020

VITEZI IN ČAROVNIKI (3) - VLADAVINA INDIGO OTROK

Oko Uma

<http://vitezicarovniki.com>

Zbirka **DRUGOTNOST**

Knjigo opremil (naslovna ilustracija)

Mark Jordan

Računalniški prelom

Bojan Ekselenski

Izdajatelj in sozaložnik

Bojan Ekselenski, samozaložba

Vitezi in Čarovniki na spletu: <http://vitezicarovniki.com>

Informacije o projektu Vitezi in Čarovniki: bojan.ekselenski@samozalozba.eu

*****

Zahvaljujemo se Mestni občini Celje za finančno podporo pri izdaji knjige.

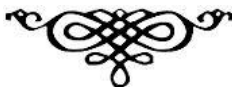
*****

Bojan Ekselenski
VITEZI IN ČAROVNIKI (3)

**VLADAVINA
INDIGO OTROK**

On je oko Uma

KAZALO

UVODNI TAKTI	7
ON JE OKO UMA	9
<i>oo. Letalonosilka in dva ministra</i>	10
o. Potem pa imamo volitve	25
Preostalo	34

Zahvale

Vsekakor se moram zahvaliti družini, ki me prijazno podpira in prenaša ter seveda vsem, ki mi pomagata - ZKD Celje, JSKD, izpostava Celje in Celjsko literarno društvo.

Za podporo svojim projektom se zahvaljujem tudi Cinkarni Celje d. d., ki je pomemben donator kulturi.

Zahvala tudi Marku Razpotniku za čiščenje napak, ki se vedno zaredijo v vsakem daljšem knjižnem delu.

Za finančno podporo svojim literarnim projektom se posebej zahvaljujem **Mestni občini Celje**, ki je omogočila izdajo te knjige.

UVODNI TAKTI

Bog Nima Nezaželenih Otrok, Čeprav So Otroci Nanj Pozabili.

ידנאן אליא

Uvod v e-izdajo Vladavine indigo otrok

Pred vami je e-izdaja tretjega dela osrednje sage Vitezi in Čarovniki z naslovom Vladavina indigo otrok.

Najpomembnejša razlika med izdajama je t. i. nulto poglavje, On je Oko Uma, kjer spoznamo začetek politične krize v Evropi in s tem začetek konca parlamentarne demokracije. Ta del je že v današnjem času še kako aktualen. Aktivni državljani se zavedamo razkroja temeljev demokracije pod vplivom podtalnih lobističnih omrežij, ki na škodo državljanov iz držav in evropskih institucij delajo podizvajalce svojih kapital-skih interesov. Vsi opažamo bolečo nemoč volilne baze na izbire politič-nih elit, ki so se popolnoma odtujile ljudstvu.

Pogreb evropske demokracije se je začel davno pred pogrebom Bo-risovega očeta ...

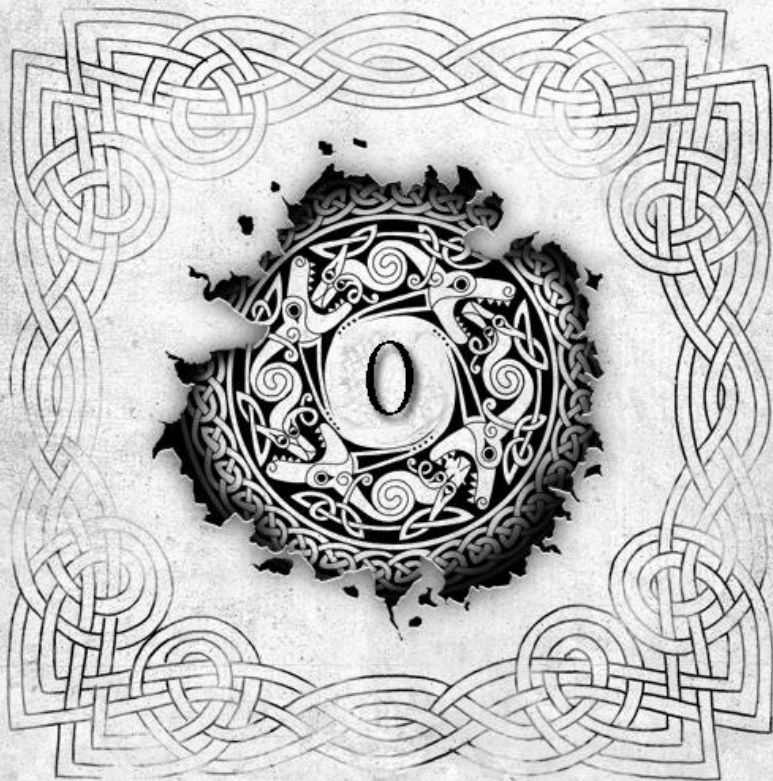

ON JE OKO UMA

Um, o Tat, izhaja iz Božjega bistva

Politični razred poudarja voljo volivcev, vendar gre pri tem zgolj za prazno besedičenje. Predstavniška demokracija v praksi temelji na servisiranju interesov velikega kapitala, ki vedno išče poti izogibanja regulaciji.

Resnični vladarji držav niso izvoljena oblast, temveč lobistične pisarne, ki s socialnim inženiringom spretno obvladujejo vse sisteme politične oblasti. Volilna udeležba je strmoglavila zaradi vse večjega občutka nemoči volilnega telesa. A komu mar za volilno udeležbo? Resničnim vladarjem v ozadju so važne četrletne rasti dobičkov. Zakaj bi razmišljali o nemih množicah, ki z neudeležbo na volitvah postanejo razred nevidnih in nepomembnih?

Zadnje tri evropske volitve so bile samo referendum zainteresirane manjšine o ohranjanju obstoječega stanja. S spretno režiranimi pravnimi blokadami se onemogočajo vse iniciative ostankov izginjajoče civilne družbe. Posebni skladi pod nadzorom velikega kapitala so si podredili celotno civilno družbo.

Sprejemanje zakonodaje je popolnoma prepuščeno lobističnim pisarnam in združenjem z zvenečimi imeni, ki so samo slepilo demokracije. Vse vodilne politične stranke so na istih plačilnih seznamih in njihova rotacija na oblasti je samo farsa in bizarne politične koalicije imajo samo eno omembe vredno programsko točko, služenje interesom plačnikov. Ves politični boj se je skrčil na prerivanje in rotacije okoli kadrovskega razreza.

Toda noben sistem ni večer. Prej ali slej se začne krhati. Vsak imperij, vsaka oblika družbene organizacije človeštva, doseže vrhunec in zatem se začne dolga in naporna pot navzdol. Vsaka nova družbena paradigma se izpne. V času, ko vsi mislijo, da je imperij na vrhuncu, se začne na periferiji njegov razkroj. Najprej so to majhne motnje, ki jih vsi spregledajo. Pojavijo se nestabilnosti, ki niso posledica želje po napredku, temveč poskus ohranjanja obstoječega stanja. Vse iniciative za razvoj izginejo in imperij se znajde v stanju zakrčenja. Stopnjevanje

kriz, upadanje kakovosti življenja in nazadovanje lahko trajajo desetletja ali celo stoletja, da dosežejo središče moči. Takrat imperij pade in začne se nova zgodba.

Karl in Friderich Rothschild
Politologija za telebane

00. Letalonosilka in dva ministra

Skrivnost ljubezni je v dajanju in ne jemanju.

Sredozemlje je vplula mogočna jedrska letalonosilka Ronald Reagan s spremljevalnim ladjevjem. Američani se zavedajo svojega gospostva nad Atlantikom. Kontraadmiral Julijo Gomez namrgodeno opazuje taktični

ekran:

»Evropejci resno mislijo s svojimi ozemeljskimi vodami. To je gotovo zrastle na zelniku tistega pasjega sina Svetnika. S tem želi pokazati nekakšno evropsko suverenost. Kako se je sploh uspelo tako nekooperativnemu človeku povzpeti na tako pomemben položaj? Ob vseh teh obveščevalnih in finančnih instrumentih se nam zgodi nekaj takšnega. Nekdo v CIA bi moral leteti zaradi zaporedja katastrofalnih napak. V Langleyju bodo morali temeljito premisliti o svojih strategijah. Zdaj so poslali nas, ker hočejo s topovi loviti muhe.«

Kapitanka letalonosilke Cherly Ford stisne ustnice:

»Gospod, trenutno se sončimo na radarjih treh baterij RTF 8. Na nebu je cela eskadrilja A-150 z vsem, kar potrebujejo za igro potapljanja ladjic. Saj menda ne mislijo, da bomo spoštovali samovoljno razširitev ozemeljskih voda!«

»Tole z ozemeljskimi vodami bo že rešila gospa predsednica. Bolj me skrbijo zadeve okoli komunikacij. Tu sta odprti dve zadevi. Kot prvo, po mojem mnenju manj pomembno, Svetnikovo ministrstvo se je dokopalo do informacij o naši evropski infrastrukturi. Če bi naključni banditi res ukradli škatlo iz padlega reakopterja, bi se roba že pojavila na trgu in bi jo dobili nazaj. Pa se ni. Vedo, da so naše sile na dvojnih komunikacijah. Do razkritja smo bili v pomembni prednosti, zdaj pa smo se znašli v nadležni negotovosti.«

Kapitanka odvrne:

»Saj smo US Army! Mi imamo pravico do vseh sredstev za

ohranjanje vojaške premoči! Ne smemo dovoliti konkurenci, da se nam približa. Ne sme se ponoviti afganistanska sramota iz tridesetih. Naše pravice krhajo Kitajci, Rusi in še kdo. Zdaj se je na seznam postavila še Evropa. Pravila so bila do lomastenja Svetnika preprosta. Oni so plačali, mi smo mahali s puškami. Gospa predsednica to ves čas poudarja in prav je, da je zaostrila retoriko.«

»Mogoče,« vzdihne kontraadmiral in ravnodušno doda. »A tu je še druga, po mojem mnenju precej pomembnejša zadeva. Ob uničujočem napadu na omrežje se je le Evropa, pod taktirko Svetnikovih hekerjev, ubranila najhujšega, a drugje, tudi pri nas, se je popolnoma varno omrežje sesedlo in izpuhtelo je stotine milijard dolarjev. Še zdaj nihče ne ve, kako in kje so odkrili vrzeli in se zavarovali! Še huje!« in jezno zarenči. »Svojih odkritij nočejo z nikomer deliti. Zakaj nočejo? Znova naletimo na tega Svetnika! Če bi bil na položaju kdo drug, bi nas prosili, če nam lahko posredujejo podatke o tem, kako se zavarovati. Včasih so bili srečni, da so nam pomagali. Tako kot služabniki, ki hitijo izpolniti gospodarjevo željo, preden jo ta izreče. Zdaj se je spremenilo. Svetnikovo notranje ministrstvo molči in se zvito izmotava z izgovorom, da čakajo na ustrezne diplomatske pobude. Po mojem mnenju so omrežni izpadi najpomembnejša stvar za nacionalno varnost in vse svoje sile bi morali usmeriti v iskanje skrivnosti obrambe evropskega omrežja. S tem bi rešili vse svoje težave.

Incident s kartico pri Avianu, razbitje naše obveščevalne enote ali ozemeljske vode so nepomembne praskice in tole rožljanje z orožjem se mi ne zdi produktivno. Tega ne bomo rešili z letalonsilkami in balističnimi raketami. Še bolj se bodo zaprli in zagotovo ne bodo niti za pikico bolj kooperativni,« in vzdihne, »a to je samo moje osebno mnenje.«

Kapitanka nestrpno odvrne:

»Težave moramo reševati s tem, kar imamo pri roki. AWACS 5 bodo že našli luknje v sistemu. Če ne bodo zadostovali, pošljimo še

komandose za kibernetično vojskovanje. Ministrstvo v Bruslju ni neprebojna trdnjava.«

»Kar komandose bi poslali?«

»Kapitanka suho odvrne:

»Saj zato jih imamo.«

* * * * *

Obrambni minister Hans Herman je po videzu malce smešen možic. Na tankih nogicah čepi obilen, z maščobnimi plavalnimi obroči obogaten trup, zaključen s skoraj popolnoma plešasto okroglo glavo. Nekaj redkih razmršenih las kaže, da je bil svoje dni rdečelas. Čeprav meri v višino komaj nekaj čez meter šestdeset, višino nadomešča z močjo glasu. Najprej ga slišiš, potem dolgo nič, zatem ga zagledaš.

Politično kariero je začel v rodnem Berlinu kot poslanec Piratske stranke in nadaljeval kot deželni minister, saj je pravočasno zamenjal stranko. Obrambni minister Zveze je postal pred natanko mesecem dni, ko je prejšnji minister, Abdul Mohamed Rahmani, odstopil zaradi sporov z ministrom Svetnikom okoli pristojnosti nad mobilnimi enotami civilne zaščite. Pravzaprav je odstopil, ko mu je minister Svetnik diskretno naznanil, da bodo na dan izplavale umazanije iz časov, ko je zasedal položaj ambicioznega podsekretarja.

* * * * *

Hans se vnaprej odloči, da ne bo že na prvem srečanju drezal v osje gnezdo mobilnih enot civilne zaščite. V prostran kabinet vstopi z mešanimi občutki. Politične elite Bruslja so mu ponudile ministrski položaj, ker računajo na njegovo hladnokrvnost, preračunljivost in sposobnost lezenja pod kožo. Zdi se jim najboljši za razrahljanje neugodne Svetnikove trme. Zlasti Sven Ahlman, minister za krizno upravljanje, jezno piha ob solističnih Svetnikovih potezah.

Ministra se prisrčno rokujeta. Svetnikove ustnice se razležejo v leden nasmešek:

»Končna sva se osebno spoznala. Veselil sem se najinega srečanja.

Upam, da vas niso poslali z isto nalogo kot Abdula ali Svena.«

Obrambni minister mora kar močno dvigniti pogled, da doseže oči trideset centimetrov višjega kolege:

»V tej vladi nisem kurir, temveč minister. Najini področji se v marsičem prekrivata, pa si hočem ustvariti sliko položaja in možnosti sodelovanja. Spoznavni mesec zaključujem s češnjo na vrhu trte.«

Ljubo se ne more izogniti kratkemu nasmehu, a hip zatem se zresni:

»Medeni mesec je torej mimo, gnilo češnjo na skisani smetani ste torej prihranili za konec,« in hitro reši zadrego zaradi višinske razlike in mu ponudi fotelj poleg klubske mizice. Hans najprej pogoltne slino zaradi opazke, prikima in odraca do ponujenega fotelja. Gostitelj stopi še do bara in na svetlobo potegne steklenico slovenske medice:

»Hans, saj vas lahko kličem po imenu. Takšna je navada med ministri.«

Hans oprezno prikima:

»Vsekakor kolega Ljubo.«

Ljubo se rahlo nasmehne ob Hansovi nerodni angleški izgovarjavi:

»Verjetno nama ne bodo dali pihati,« in na mizico položi pladenj s steklenico in tremi kozarci, »Etanol odlično topi medčloveške zidove. Kasneje se nama bo pridružila še moja sekretarka za obveščevalno tehnologijo in direktorica Urada za kibernetično varnost.«

S kretnjo zaklene pisarno.

Natoči lične kozarce z motivi panjskih končnic:

»Ste vedeli, da so lani na Odboru za enakopravnost napadli dizajn panjskih končnic, ker baje niso politično korektne? Čudaško, kam pluje ta ladja klečepazenja,« vzdihne in sede naproti debelušne pojave:

»Ne vem, kaj so vam rekli o mani in kaj od vas pričakujejo. Verjetno se zavedate nerodnosti in zapletov, ki jih povzročajo naši zavezniki z druge strani oceana.

Skozi Gibraltar je predvčerajšnjim vplula še ena letalonosilka, kako ironično, poimenovana po nekdanjem predsedniku Ronaldu Reaganu.

Tako je predsedniški obroč okoli naših obal vse tesnejši. Samo še Busha pošljejo, pa bo garnitura popolna,« se kislo nasmehne in pristavi, »Razdražili smo jih z razglasitvijo širšega pasu ozemeljskih vod. Storili smo to, kar so oni že pred meseci. Nekako moramo preprečiti plenjenje pred svojim nosom. Verjetno jih malce žre tudi zaščita našega omrežja. Z AWACSi so v zadnjih dvainsedemdesetih urah poskušali nekaj tisočkrat vdreti v naše komunikacije. Vse imamo dokumentirano. Moral sem sprožiti protokole za zaščito.«

Hans prikima:

»Zadeve se zapletajo. Predsednica Bush Miltonova je v predvolilni tekmi nastopala kot medena golobica miru, zdaj pa je odvrгла golobje perje in pokazala jastrebove kremplje. Ravno zato mi prav pride vaša pomoč. Saj razumete.«

Ljubo prijazno prikima:

»Josef (predsednik Evropske zveze op. ur.) odločno nasprotuje eskalaciji z naše strani. Poleg odkrite zahteve po prenosu mobilnih enot civilne zaščite pod tvoje ali Svenovo poveljstvo zahteva še preklic protokolov, ki jih je razglasila direktorica Urada za kibernetiko varnost. Nadalje je Američanom obljubil, da se jim bom opravičil in vrnil zaplenjeno vohunsko opremo, najdeno v naših pisarnah. Ničesar od tega ne bom storil.«

Hans trpko vzdihne:

»Dolga leta so imeli v naših pisarnah svoje izpostave in so se že kar navadili, da vse dobijo in niti niso skrivali svoje obveščevalne dejavnosti. Abdul mi je dejal, da je to pravzaprav nizka cena, ki jo moramo plačati za zavezništvo.«

Ljubo srkne požirek:

»Kaj pa vi mislite o odkrito skritem vohunjenju?«

Hans odmahne z glavo:

»O tem sploh nočem razmišljati. Kako je sploh lahko prišlo tako daleč?«

Ljubo se nasmehne:

»Verjetno so tvoji obveščevalci vedeli, a so molčali. Mogoče je šlo za kakšno vezano trgovino. Sami so se zapletli, ko so po prvih napadih na omrežje v svoje računalnike namestili vojaške SIM kartice in grobo vdrli v Jedro. Urad za kibernetiko varnost je zatem dve leti spremljal podatkovne tokove. Ko smo prečesavali protokole in z njimi povezane komunikacije, smo njihove agente zasačili z rokami v marmeladi.

Naša ključna prednost je omrežje. Teroristi so povsod sesuli sodobna civilna omrežja. Samo mi smo se ubranili. Najlepše pri tem je, ker so napadli preko sistema, ki ga je od Odbora izsilila NSA. Ironično - ravno oni so jo najbolj skupili,« in se privošljivo nasmehne. »Kiber-teroristi so jih na gobec z njihovo lastno rokavico. Programski algoritmi, ki so zavarovali naša civilna omrežja, bodo z manjšo predelavo tudi na kiber-fronti izravnali razmerje sil,« in tiho zaključí. »Predsednica Janete Bush Milton je vročekrvna hči svoje kavbojske družine in poslabšuje položaj s svojimi impulzivnimi ukrepi. V tem času moramo ohraniti poker face.«

Hans presenečeno:

»O kakšni izravnavi govoriš?«

Ljubo mirno nadaljuje:

»Njihove vojaške SIM kartice imajo za razliko od civilnih kartic štiriintrideset aktivnih vrat.«

Hans prikima:

»To vemo vsi.«

Ljubo suvereno nadaljuje:

»Presenečeni smo bili, ko smo ugotovili,« svetloba v sobi malce pojenja in na stenskem zaslonu se pojavi SIM kartica z oznakami US Army, »da imajo tudi vojaške kartice neaktivni par hardverskih vrat, a z drugačnimi vstopnimi kodami. Tega pa verjetno niste vedeli.«

Hans odkima.

Ljubo srkne kratek požirek:

»Zaradi tega so vojaške komunikacije ob napadih ostale nedotaknjene in živijo v iluziji o nepremagljivosti vojaškega omrežja. Ko smo odkrili, kaj in kje moramo iskati, smo našli tudi kode za ta vrata. Američani še kar drnjohajo, prepričani v popolno varnost. Obstoj teh vrat pa dokazuje bizarno situacijo,« se znova nasmehne, »vsaj ena od vladnih agencij na skrivaj nadzoruje tudi vojaške komunikacije. Tega seveda ne bi vedeli, če se naši strokovnjaki ne bi dokopali do nepoškodovanega primerka ameriške vojaške SIM kartice.«

Hans osuplo vpraša:

»Ameriška vojaška SIM kartica na evropskih tleh? Kaj niso vse ameriške sile v okviru NATO sil brez tega? Najprej sem pozornost posvetil komunikacijam,« se kisko nasmehne.

Ljubo se zmagoslavno dvigne kozarec:

»Nekaj mesecev po nastopu mandata sem dobil na mizo podatke o sumu uporabe vojaških SIM kartic. Vse analize ameriških vojaških komunikacij so potrdile te sume. Čakali smo na primerno priložnost.«

»In ste jo dobili,« oprezno doda. Ljubo zmagoslavno odvrne:

»Ob nesreči ameriškega reaktorja pri Avianu.«

Hans vzdihne:

»Bral sem o tem. Od tega je že tri mesece. Preletel sem tudi dosje.«

Ljubo se ne zmeni za opazko:

»Ob padcu reaktorja se je na naši strani vmešalo kar nekaj božjih angelov. Poleg skoraj nemogočega zaporedja srečnih naključij, da ni prišlo do samouničenja elektronike, smo imeli vrh vsega še salamensko srečo, saj je v neposredni bližini potekala vaja mobilne enote civilne zaščite, ki je prehitela ameriške reševalce.

Na kraju nesreče smo zasegli popolnoma nepoškodovano škatlo z nedotaknjeno SIM kartico made by US Army. V Centru smo kartico,« in se zadovoljno nasmehne, »ogulili do zadnjega kubita. Od takrat je digitalni bog US Army naša vlačuga.«

Hans prebledi:

»Mislite reči, da ste jim ukradli del elektronike? Kaj ni to kršitev sporazumov in protokolov? Kako so se odzvali na manjkajoče kose elektronike? Če se ne motim, še vedno velja,« a stavka ne konča. Ljubo veselo, a odločno zamahne z roko:

»Pustiva pravniške deklaracije! Postaviva si pravo vprašanje. Kaj počne ameriški reaktor s SIM kartico v sestavi NATO? Uradno so elektroniko ukradli neznani storilci. Predali smo jim časovne kode SIM kartic mobilne enote o začetku reševalnega postopka.«

Hans se nakremži:

»Verjetno shekane kode in zdaj pripravljajo ukrepe,« in Ljubo nadaljuje:

»Mogoče. Ameriški agenti so se na kraju nesreče obnašali, kot bi bili v Indiani in ne Italiji. Svojega pilota niso želeli prepustiti našim reševalcem,« se nasmehne in živahno nadaljuje, »Uradno so dve minuti pred prihodom naših reševalcev elektroniko ukradli neznani storilci, ki na črno trgujejo z ukradenimi elektronskimi dragocenostmi. Takoj smo blokirali delno poškodovano, a delujočo identifikacijsko enoto. Zaradi zadostitve formalizmom še zdaj lovimo nevarne teroriste, ki so odtujili pomembno vojno tehnologijo,« in srkne požirek medice. Vonj po medu zaplava in raztaplja drobno napetost med ministroma.

Ljubo odloži lični kozarček sliko blagoslova čebelnjaka:

»Vse skupaj bi bilo nepomembno, če ne bi ravno ameriški veleposlanik zahteval, da vse zveze NATO ostanejo vezane na obstoječe satelitske sisteme. Niso hoteli niti slišati za naše kartice, čeprav so prve na svetu s kvantnim kodirnim sistemom in torej praktično neprebojne tudi za najmočnejše kvantne računalnike.«

Hans prikima:

»Prav je, da je vojska glede komunikacij malce konservativnejša. Vojaške zveze so ravno zaradi tega ostale večinoma nedotaknjene.«

Ljubo odkima:

»In zdaj prideva na začetek te zgodbe.«

Hans izbulji oči:

»Začetek?«

Ljubo prikima:

»Vse se je začelo pred dvema letoma. Med enim od velikih napadov na omrežje se je zgodil incident. O njem vam bo več povedala Liv. Takrat smo jih nedvoumno zasačili in postali smo pozorni, začeli smo se zavedati svojega informacijskega nudizma. Njihovo delovanje temelji na sistemu, tuje hočemo, svojega ne damo.«

Hans ravnodušno skomigne z rameni:

»Si pričakoval kaj drugega?«

Ljubo odkima:

»Seveda nisem. Ampak ob njihovem odnosu do drugih ne čutim dolžnosti do kakšne posebne uslužnosti. V veliki meri so te težave zakuhali sami, s svojo prostaško aroganco. Naj imajo Američani za svoje sile izven NATO sisteme komunikacij, kakršne želijo imeti, naj jih uporabijo za reševanje največjega naroda na svetu, kot se imenujejo. V najhujših krizah smo vsi egoistični. Kljub vsemu se moramo vsi držati podpisanih sporazumov,« in strogo pristavi, »No, ravno prav, prišla je doktorica Liv Osborne, direktorica Urada.«

* * * * *

Vstopi visokorasla plavalaska bledih potez:

»Pozdravljena gospoda ministra. Odlično. Vidim, da sta se že malce sprostita,« in hlad njenega obraza malce popusti.

Ljubo ponosno prikima. Hans jo opazuje z izbuljenimi očmi presenečenja:

»Takšno pomočnico bi še jaz imel.«

Ljubo se nasmehne:

»Verjamem. Liv je moja najdragocenejša valkira.«

Ženska se ledeno nasmehne, iz elegantne torbice potegne mobilnik, ga aktivira in na projekcijskem zaslonu oživijo pisani grafi in tabele s podatki:

»Američani so v zadnjem letu po oporiščih v Evropi zamenjali dve tretjini enot in pri tem navajali precej banalne vzroke. Opazili smo, da je znaten del tehnike šel skozi razne servisne posege. Zadeva sploh ni bila sumljiva. Temu nismo posvečali nobene pozornosti,« in zajame sapo. »Če na skupni vaji ne bi prišlo do nekajminutnega izpada omrežja. Sredi rekonfiguracije je zaradi preobremenitve padla povezava med državnimi štabi civilne zaščite in glavnim nadzornim štabom vaje. Zraven jo je zaradi preobremenitve zagodel še satelitski link, kar je razkrilo ameriški sistem paralelnih zvez.«

Ljubo vskoči v besedo:

»Hans, to je ta incident. Nadaljuj!« se ji nasmehne.

Liv nagrbanči čelo:

»Težava s satelitskim linkom je nastala, ker je satelit deloval v dveh načinih, z dvema sistemoma in je moral deliti omejeno pasovno širino.«

Hans izbulji oči:

»Kako dveh?«

Liv se spogleda z Ljubom in hladno odvrne:

»Verjeli smo, da je satelit, ki ga je plačala Evropa, namenjen samo NATO silam, evropskim silam za hitro posredovanje in civilni zaščiti. V krizi, ob izpadu perifernega omrežja in ob rekonfiguraciji so naši na terenu morali preklopiti na rezervni satelit in izgubili so dragocene minute. Še sanjalo se jim ni, zakaj so bili odklopljeni. Ameriški kolegi po čudežu niso imeli komunikacijskih težav. To je slučajno opazil naš zvezni oficir v štabu. Na njihovo smolo je ta brihtni mož diplomiral iz kriznega managementa na področju kritičnih zvez in je zaradi profesionalne deformacije opazil, da nekaj smrdi. Kot strokovnjak je prepoznal lastno, od NATO sistema neodvisno omrežje in značilne protokole SIM omrežja. Seveda je molčal in se delal, da ni ničesar opazil. Po vaji je v okviru protokola A2, ki sva ga dorekla z ministrom,« se spogleda z Ljubom, »poročal moji službi. Slutil je veliko reč,« in trdo pribije, »in ni se motil. Na osnovi njegovih opažanj smo

spoznali sledeče – Američani nas, oprostite izrazu, prav nesramno nategujejo. Sumimo, da se želijo po ovinku dokopati do sisteme zaščite hrbtenice naših civilnih omrežij,« in nadaljuje pripoved. »Podkrepljeni z informacijami našega častnika smo razkrili skrivnost težav po odpovedi omrežja in ko je prišlo do povečane obremenitve satelita. Po podrobni analizi smo ugotovili, da večji del pasovne širine ni na voljo NATO in nam, temveč sistemu ameriške vojske. A to še ni vse. Zagon rekonfiguracije za zavarovanje hrbtenice sistema je na skrivaj nameščeni sekundarni ameriški sistem satelita prepoznal kot hekerski napad na komunikacije in je izklopil protokole zveze NATO in naše civilne zaščite. Evropski satelit, plačan z denarjem Evropejcev, so si prisvojili ameriški jastrebi.«

Hans skoči na noge, si obriše kapljice potu in zmedeno vrta oči:

»Zakaj niste tega prijavili ustreznim institucijam? Obstajajo zato, da rešujejo takšne zaplete. Obveščevalna služba na mojem ministrstvu nima o tem nobenega dosjeja. Nihče ni pripravil niti osnovnega zaznamka. Saj gre za področje obrambnega ministrstva! Če je resnica samo del tega, kar ste povedali, je to stvar preiskovalne komisije obrambnega ministrstva in ustreznega parlamentarnega odbora! V svoji vnemi razlaganja konspiracij znotraj mračnih konspiracij ste pozabili na parlamentarni nadzor. Komisije bi zaslišale priče, pregledale dokumentacijo in na koncu izdale ustrezne odločbe in priporočila. Zakaj ste prekršili temeljna načela ...«

Ženska ga s kretnjo nevljudno prekine in se kislo nasmehe:

»Gospod minister, vaše razmišljanje je na svoj način silno srčkano,« se zresni, obraz ji okamni, »a pri teh zadevah se ključne zadeve dogajajo izven oči javnosti in vam ljubih komisij. Zadnje leto se spopadamo s krizo, ki je prizadela ves razviti svet. Kdo in zakaj napada omrežje? Nimamo odgovora, zato moramo upoštevati vse možnosti,« trdo dvigne glas. »Zvezni oficir je pravilno postopal. Tako smo dobili dragocen dokaz in Američani ne vedo, da mi vemo. Še vedno živijo v prepričanju

o svoji superiornosti. Če bi naš mož šel na komisijo, bi ga najbrž doletela kakšna nesreča. Na srečo kibernetiski policisti nismo formalisti,« se spogleda z Ljubom, ki ji nemo prikima.

Hans zvedavo vpraša:

»Niso ničesar posumili? Saj so vedeli za prisotnost našega oficirja.«

Liv se nasmehne:

»Naš fant se je naredil neumnega. Spisal je poročilo, ki odganja vsakršen sum.«

Hans izbulji oči:

»Častnik v službi Zveze je spisal lažno poročilo? Bog vam pomagaj, Abdul in Sven imata prav. Vaše ministrstvo je leglo kršenja pravnega reda,« a ga Ljubo prekine:

»Kolega Hans, umirite se. Pravni red mora biti v službi Zveze in ne proti njej. Zveza ne more biti glede varnosti odvisna od dobre volje Američanov.«

Hans zajeclja:

»Zagotovo boste imeli zapisnik tega našega intimnega srečanja.«

»Seveda ga bomo imeli,« odvrne Ljubo mu natoči še eno medico:

»Hans, ne bodite tako naivni! Dobro bova sodelovala, če bomo vsi vpleteni znali poskrbeti za svoje. Plačo in bonitete, ki jih ni malo, vam plačajo evropski davkoplačevalci. Parlament, ki vas je potrdil, so izvolili evropski državljani v dobri veri, da delujejo v korist evropskih državljanov. Verjetno jih nočete razočarati s samaritansko dobroto do tujih sil na našo škodo.«

Liv se nasmehne:

»Sčasoma boste dobili občutek za ribarjenje v pravniški sivini varnosti Zveze. Politična korektnost je največji sovražnik učinkovitosti.«

Hans zmedeno odvrne:

»Jaz sem politik in ne strokovnjak.«

Liv se znova nasmehne:

»Verjetno tudi kot politik vohate greznico političnega klečepazenja. Raketo, ki jo izstrelil NATO, je ranljiva na protiraketna orožja vseh razbojnikov sveta, ker ameriški oborožitveni sektor vsem vpletenim prodaja orožje in protiorožje. Samo ameriške rakete s SIM kartico ne morete tako zlahka onesposobiti, ker teh orožij ni na trgu.«

Hans seže po kozarčku, ga zvrne in vzdihne:

»In kaj naj storim?« in šviga z drobnimi očmi med obema sogovornikoma. Liv odvrne:

»Tudi na to še pridemo. Najprej bi vas prosila, da vsaj še nekaj časa ohranite nevtralno držo in ne drezate v kibernetične stvari.«

Hans se namrdne:

»Verjetno bo to, kar smo se pogovarjali, ostalo v tem prostoru.«

Ljubo se nasmehne:

»Vsekakor. Dobili boste očiščen zapisnik. Saj razumete.«

Tudi Hans se oprezno nasmehne.

0. Potem pa imamo volitve!

ljubo vse težje prenaša pritiske politikantskega cirkusa. Še najlažje se izpreže, ko se zlekne na kavč in prebere kakšno knjigo. Naenkrat oživi veliki holozaslon sredi klubske mizice in na njem se pojavi vesel Lucijin obraz:

»Oči! Vrnila sem se. Upam, da boš kmalu prišel domov.

Vedela sem, da Boris ni ničesar zakrivil. Morali bi ga zaposliti v Uradu.«

Obraz se mu razpotegne v zadovoljen nasmešek:

»Saj nikoli ni bil ničesar osumljen. Dobro je, da si po tem puščavskem odklopu znova z nami. Avtomatizem protiterorističnih algoritmov ga je uvrstil med grožnje, a na srečo smo zadnja instanca še vedno ljudje, ki pritisnemo na gumb ENTER ali DEL. Kako je mama? Že nekaj dni se nisva slišala. Nazadnje ni bila preveč navdušena.«

Lučkin obraz se razpotegne:

»Ji lahko zameriš? Ni pričakovala, da bo s tvojim ministrovanjem izgubila toliko moža. Najbrž jo malce muči osamljenost.«

»Kako je bilo v Kuvajtu?«

Lučka se prisrčno nasmehne:

»Saj nisem bila samo v Kuvajtu. Ko bi videl, v kakšni bahaški bogatiji nekateri živijo. So pa zadnjih nekaj tednov na trnih. Kar naenkrat njihova bogatija ni več čisto samoumevna. Virtualno bogastvo hitro vzhaja, a tudi hitro skopni. Ljudje si previdno delajo zaloge. Še vedno se spominjajo tvojega posredovanja.«

Ljubo globoko zavzdihne:

»Saj to še ni neka daljna zgodovina.«

»Časovno mogoče ne, a ta kriza je vse premešala. Na vseh tamkajšnjih dvorih ti globoko zaupajo in Zveza lahko računa na njihovo podporo, ko bo čas za to. Saudijci so penasti, ker so odkrili, da jim CIA prisluškuje celo v mošejah in džamijah, a NSA lahko kadar koli prevzame nadzor nad hrbtenico njihove drago plačane obrambe.«

Ljubo trpko pristavi:

»Si imela čas tudi za diplomacijo?«

Obraz se ji znova razširi v prisrčen nasmech:

»Saj sem vendar šolana diplomantka. Za drugostopenjski študij si bom verjetno izbrala dinamiko evropsko – arabskih odnosov. Zdi se mi, da najzanimivejše šele prihaja.«

Ljubo prikima:

»V Bruslju se bo našel primeren faks, da boš lahko uresničila svoje akademske želje.«

Razširi oči:

»Torej ima mami prav. Res si se dokončno odrekel službi v New Yorku.«

Ljubo trpko odkima:

»Tukaj se ne razpleta po mojih željah. A tebi mi tega ni treba razlagati, saj si velik del tega spisala v svoji diplomski.«

Lučka vzdihne:

»Ko bi se le motila ...«

Ljubo odvrne:

»Nisi napisala diplomske naloge, temveč politično srhljivko.«

»In kaj boš storil? Ne moreš enostavno zapreti vrat za sabo?«

Ljubo vzdihne:

»Greznica je precej globlja, kot sem mislil. Vest me ne pusti pri miru. Vztrajal bom. Ne morem odstopiti in izdati načel, ki sem jih zagovarjal ob imenovanju. Ugotovil sem, da so načela edino, kar ti daje verodostojnost, a ravno načelnost je tu zgolj tržno blago in plen lobistov megakorporacij.«

»Se zavedaš, kaj lahko povzročiš?«

Trpko prikima:

»Upam, da do tega ne bo prišlo.«

Lučka prhne:

»Seveda bo prišlo. Kaj si pa mislil? Elita ne bo dopustila, da se kdo

dotika njihovih igrač politične korektnosti, čeprav za ceno resnice in prava. Na drugi strani so oportunisti, ki imajo odličen nos za priložnost.

Škoda, saj bi sprememba okolja vsem koristila,« in veselo doda, »no, mogoče ni slabo. Boris se ne bo pritoževal, saj veš, kakšen zapečkar je. Že to, da je sprejel vabilo nekega geekovskega inštituta,« in zavzdihne, »je zanj nekaj neverjetno nenavadnega.«

Ljubo prikima:

»Ne bo mu škodilo malce akademskega turizma. Torej je kratek stik z mojim bodočim zetom le mimo.«

Resno doda:

»Najprej bo očetov pogreb. Nasilna smrt ga je precej prizadela.«

»Izguba očeta v terorističnem napadu prizadene vsakogar. Na srečo sem hitro spravil skozi zavarovalniški del zakonodaje, da smo odpravili neumnosti, ki so jih izsilile zavarovalnice. S tem sem si nakopal kar nekaj sovražnikov. Po kuloarjih že krožijo imena mojega naslednika. Ne zavedajo se, da grejejo pečico za zajca, ki je še na polju.«

Lučka zadovoljno odvrne:

»S temi zavarovalnicami si se res potrudil. Še nekaj,« se nasmehne. »Preden mu rečeš bodoči zet, naj gre na kolena in me zaprosi. Počakala bom, da se v Angliji malce razkadi od pogreba in ga potem zahakljala.«

* * * * *

Predsednik Josef zariplo zre v ministra Ljuba:

»Kolega Ljubo, s tem ste prekršili kodeks obnašanja in najbrž tudi prekoračili pooblastila ministra za notranje zadeve.«

Ljubo nekaj trenutkov čaka in ustnice se mu razležejo v nasmeh:

»Gospod predsednik, besedi kršitev in prekoračitev vam zelo rade gredo z jezika, ko se pogovarjamo zaježitivi groženj varnosti in suverenosti Zveze. Želel bi vašo definicijo teh dveh besed.«

Josef vstane in začne hoditi pred projekcijo:

»Kodeks obnašanja nam prepisuje, da med zavezniki ni skrivnosti.

Ta del ste nekajkrat prekršili in že to zadostuje za ukrepe. Potem je tu še očitna prekoračitev pooblastil.«

Ljubo mu trdo seže v besedo:

»Gospod predsednik, najprej mi razložite, o kakšnem skrivanju pred zavezniki govorite?«

Josefu zastane korak in ošvrkne molčeče člane vlade:

»Nisem hotel umazanije prati pred celotno vlado, a vaši zadnji koraki so me prisilili v to.«

»No? Povejte!«

Na zaslonu se pojavi slika ameriške vojaške SIM kartice:

»Vidite, to je en del zamolčane skrivnosti. Gremo naprej?«

Ljubo se spogleda s Hansom, ki se izogiba njegovemu pogledu in tiho odvrne:

»Skrivnost, ki je spregovorila po naključju in razkrila, da Američani, naši prijatelji in zavezniki, niso spoštovali določil novega aneksa, ki ga je sprejel Odbor za obrambno načrtovanje. Aneksa, ki so ga sami predlagali, z namenom, da ga prekršijo. Pogodba mora veljati enko za obe pogodbeni stranki. Se vam ne zdi?« strogo ošvrkne ministre, ki bežijo pred njegovim strogim pogledom.

Hans mu seže v besedo:

»Oprosti, a dejavnosti tvojega ministrstva so šle predaleč. Opozoril sem te, da obstajajo komisije in parlamentarni nadzor ...«

Ljubo rezko dvigne glas:

»Vi in vaše brezzobe komisije! Kaj je storila Komisija za strateške surovine, ko so nam dobesedno ukradli konvoj v Kazahstanu?« in vročično preletava okamnelo negibne ministrice in ministre. »Niso zmogle spisati niti ugotovitve, da smo izgubili za dvajset milijonov strateških surovin. Kaj ste storili, ko sem vam na mizo dal dokaze o potopitvi dveh ribiških ladij pri Islandiji? Naj nadaljujem?« dvigne glas. »Kaj ste storili, ko so z vojnim ladjevjem vdrli v naše ozemeljske vode in zahtevali, da odpravimo stanje pripravljenosti za vse enote, ki

spremljajo njihove kršitve? Se prijatelji in zavezniki tako obnašajo?«

Ministrica za zunanje zadeve je plaho odvrnila:

»Kaj naj bi storili? Šli v vojno?«

Ljubo jezno sikne:

»Glave ste zarinili v pesek in upali, da bodo vsi pozabili. Skorumpirani vodje odborov so poskrbeli, da se kolo parlamentarnega nadzora vrti v prazno. Vse, kar so v tem času mletja prazne slame sprejeli, so leporečne deklaracije, ki bolj spominjajo na kapitulacijo kot odgovor suverene vlade. Zdaj vreščite, ker je omrežni mrk zadel ameriško vojsko v Evropi in Busheva grozi z dodatnimi carinskimi ukrepi, če jim ne predamo rešitve za zaščito hrbtenice omrežja. Vam je njeno vreščanje napolnilo hlače? Moja pravna služba je ugotovila, da bi bila na ta način nudena pomoč pravno sporna. Našteli so mi kršitve kar nekaj členov različnih zakonov, direktiv in sporazumov. Delitev skrivnosti zaščite našega omrežja bi bila sporna tudi z moralno etičnega stališča. Očetje Zveze so se zavedali, v kakšni godlji se lahko znajdemo, a nauki iz dvajsetih in tridesetih let so očitno pozabljeni.«

Minister Sven poskuša nekako vse skupaj umiriti:

»Kolega Ljubo, dajmo se umiriti. Ne gre za pravne diktacije, temveč politično realnost. Vlada ni sodna instanca, temveč mora sprejemati politične odločitve v korist Zveze in v skladu s pričakovanji mednarodne skupnosti. Mogoče je vaše delo pravno brezhibno, a je politično tvegano in v nasprotju z duhom mednarodnega sodelovanja.«

»Umiriti? Se sploh poslušate? Kot minister ne morem podpisati očitnih kršitev zakonodaje. Vam citiram, kaj piše v prisegi, ki jo je podpisal vsak od nas? Če želite rešiti krizo, se lotite njenega vzroka in ne njenega videza. Ta seja vlade je sklicana, ker ste se nekateri podelali v hlače zaradi note kontraadmirala Gomeza. Že to, da visoki častnik tuje države pošilja note naši vladi, je dovolj sporno. Bi vi dovolili, da sosed nepovabljeno vstopi v hišo in vam v predsobi grozi, ker ste ga vprašali, kaj tam počne?«

Hans se previdno vmeša:

»Američani so vendar naši najtesnejši zavezniki in prijatelji. Kot pri vsakem prijateljstvu, tudi pri tem občasno pride do krize, a tega ni treba razlagati celemu svetu. Vi ste me osebno prepričevali, naj ohlapnejše dojemam pravne diktije, a sami se jih nenavadno trdno držite. Kolegi,« razširi roke. »Najdimo kompromis in črtajmo to točko dnevnega reda.«

Ljubo se začne smejati.

Josef nagrbanči čelo:

»Kaj je tu smešnega?«

»Tale parada klečanja pred gospodarjem. Kdaj bo popustil ta napad virusa servilnosti? Ko bodo še enkrat podvojili carine za naše avtomobile in si prisvojili še kakšno ladjo surovin? Boste sami odprli vrata, ko bodo potrkali agenti NSA in CIA?«

Sven nestrpno dvigne glas:

»Tisto akcijo z vohuni bi lahko opravili manj glasno. Ste res potrebovali tolikšno publiciteto? Predsednica Busheva je upravičeno ogorčena, ko je videla vkljenjene operativce svojih državnih služb.«

Ljubo odkima:

»In kaj naj bi storili? Jim še bolj na široko odprli vrata? Poleg agentov CIA so bili tudi iz NSA, s čimer nam dajo vedeti, da nas imajo za svojo provinco. Upam, da vas od vsega tega klečanja preveč ne bolijo kolena.«

Predsednik se nakremži:

»Naj dodam še vašo prekoračitev pooblastil?«

Ljubo položi roke na boke:

»To bi rad slišal.«

Josef se kislo nasmehne in namigne Hansu, ki neodločno vstane:

»Vaša podrejena, doktorica Liv Osborne, je preko zasebnega komunikacijskega kanala prepričala poveljnika obalne obrambe, da je dvignil stopnjo pripravljenosti vsem priobalnim obrabnim enotam.

Enote so usmerile radarje, motilce signalov in avtomatske protiletalske in protiladijske sisteme proti ameriškim ladjam. Prijavili so škodo, ki jo je povzročil vaš samovoljni ukrep. Dragi kolega, to je kršitev pravnega reda, na katerega se tako radi sklicujete. Zaveznikom ste povzročili precejšnjo materialno škodo na občutljivi tehniki.«

Hansu se povrne nekaj barve, dvigne brado in se še kar izogiba Ljubovih oči. Josef zmagoslavno doda:

»Ni to eksaktna kršitev pooblastil?«

Ljubo ravnodušno odvrne:

»Dragi kolegi, zelo slabo ste obveščeni in še slabše poznate krizne protokole. V drugem členu Direktive o zagotavljanju informacijske varnosti ključne infrastrukture piše, da je pooblaščen oseba za kibernetično varnost, to pomeni doktor Osbornova, pristojna za izvajanje vseh ukrepov za zaščito kritične komunikacijske infrastrukture, če se uro po registraciji začetka grožnje ne odzove pooblaščen vladni direktorat, sekretariat ali služba,« in na zaslonu se pojavi direktiva s poudarjenim členom in razlago.

V dvorani završi. Hans se razočarano sesede, Josefove ustnice se brez glasu premikajo. Ljubo začuti, da je nastopil trenutek:

»Doktorica Osbornova je svoja pooblastila uveljavila dve uri po začetku registrirane kršitve, saj so z letalonosilk poletela letala AWACS 5 z eno samo nalogo,« hladno pribije. »Izvesti vdor v zaprto omrežje obrambnega in notranjega ministrstva,« in na zaslonu se predvajajo posnetki izpiskov zaznav poskusov vdorov.

Ljubo si zadovoljno pomane roke:

»Doktorica Osbornova je sprožila protokol, ki je zaščitil našo ključno informacijsko infrastrukturo pred nepooblaščenim vdorom,« in skoraj šepetaje zaključí. »Za vas je torej postopanje v skladu s protokoli o zaščiti ključne infrastrukture prekoračitev pooblastil. Kaj bo na to porekel parlament? Mogoče je bolje, da vprašamo volivce, saj smo plačani z njihovim denarjem v dobri veri, da delamo zanje.«

V dvorani znova završi. Predsednik Josef skloni glavo. Hans dvigne glas:

»Kolega Ljubo, ne glede na pravne interpretacije, s svojimi akcijami ste negativno vplivali na odnose z našim najpomembnejšim zaveznikom.«

»Kolega Hans, stopite pred ogledalo in tam boste videli človeka, ki je zavestno zanemaril dolžnost,« se obrne proti predsedniku in dvigne glas:

»In vi zavestno podpirate zanemarjanje dolžnosti dolgega seznama služb, ki morajo služiti prebivalcem Evrope. Ljudje so nam na volitvah zaupali varnost, a vas bolj skrbi za varnost tuje države in verjetno število ničel na vašem transakcijskem računu. Želite izpiske zadnjih treh mesecev?«

Predsednik prebledi, pogoltne slino in zajeclja:

»Mislite, da bo parlament požrl vašo samovoljo?«

Ljubo ležerno odvrne:

»Saj ne gre za igračkanje z Američani in tudi vi to veste,« in dvigne glas. »Ta teater s pravniško masturbacijo je samo dimna zavesa za to, kar vas resnično boli.«

Predsednik spusti pogled na mizo. Ljubo zmagoslavno dvigne glas:

»Prizadelo vas je, predvsem finančno, ker sem diskretno počistil lobije, ki so vplivali na sprejem škodljive zakonodaje. Zagotovo niste pozabili protiterorističnega paketa, ki je posledica sumljivega lobiranja. Verjemite mi,« spusti ton. »V parlamentu ne bom niti omenil tega, o čemer smo se preekali, temveč bom predstavil dokaze o obširni mreži nedovoljenega lobiranja, škodljivega prirejanja zakonodaje in podobno. Dobro vem, da se varnostno umazano perilo ne pere v parlamentu.«

Predsednik Josef prebledi:

»Se vam je čisto zmešalo?«

Vmeša se še minister Sven Alhman:

»Ste resni? Porabili smo toliko časa in zdaj izvemo, da boste

zahtevali glasovanje o zaupnici o čisto drugi temi? Ste prepričani, da boste uspeli z obujanjem starega duha? Greh je odpravljen, zakaj bi zdaj iskali grešnike?«

Ljubo se nasmehne:

»To je edini način, da se začnejo nujne spremembe čiščenja zaostalega umazanega perila. Še vedno pa lahko v parlamentarni zverinjak vržem kosti, povezane z varnostnimi vprašanji.«

Predsednik zarenči:

»Ko bom preživel zaupnico, vam bo žal, ker niste sprejeli službe v New Yorku.«

Ljubo rezko odvrne:

»Če boste preživeli. Če ... Predolgo ste že na položaju in ste pozabili, na čigavih ramenih stojite. Popolnoma ste pozabili, kako deluje duša malega človeka, anonimnega volivca. Vse odpušča, ne prenese pa bogatenja na svojih skromnih plečih.«

Josef prhne:

»Potem pa imamo volitve. Če vam uspe, bodo volitve in verjemite mi, naš sistem je dovolj odporen proti nepotrebnim pretresom.«

Ljubo tiho vzdihne:

»Sanja svinja koruzo ...«

Donatorji, sofinancerji in podporniki

MESTNA OBČINA CELJE

CINKARNA

<http://samozalozba.eu>
<http://vitezicarovniki.com>